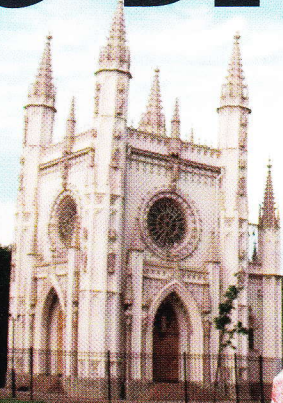

Trouwerijen & vorige levens

Daar komt de bruid!

Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele kijkt graag naar tv-programma's waarin mensen daten, een trouwjurk kiezen voor 'de grote dag' of trouwen zonder dat ze elkaar van tevoren gezien hebben. Dat ze zelf wat met bruidsjurken heeft, ontdekte ze tijdens het schrijven van dit artikel. Bang voor een te blote trouwjurk? Het ja-woord niet durven uitspreken? Ruzie maken om trouwhandschoenen? Niesbuien na het uitmaken van een relatie? Tweelingziel als excuus?

Say yes to the dress

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

Datingshows *First Dates* (NPO2), *Say Yes To The Dress* (TLC) en *Married At First Sight* (RTL4) doen het goed op de Nederlandse televisie. Je kent vast wel een programma dat stelletjes volgt die de stadia doorlopen van eerste schuchtere kennismaking, verliefd raken en willen samenzijn, tot de voorbereidingswerkzaamheden voor de bruiloft. In *Married At First Sight* gaat het een stapje verder. Mensen trouwen met een totaal onbekende - door de wetenschap geselecteerde partner - en gaan na hun voltrokken huwelijk op vakantie. De grote vraag: springt de liefdesvonk over en houdt hun huwelijk stand? Dit tv-seizoen mislukten alle matches in *Married At First Sight*. Laat liefde bij programmadeelnemers zich niet registreren door wetenschappers, ingevulde vragenlijsten of uitgesproken voorkeuren? Is het wachten op een *match made in heaven* of zijn relatiebreuken en scheidingen nuttige leer- mo-

‘Een herinnering aan een vorig leven in de 17^e eeuw bleek voor hedendaagse verwarring te zorgen’

menten in ieders leven? Ik vind deze programma's leuk om naar te kijken. Bij het kijken naar mensen die goed bij elkaar passen of verliefd worden, word ik zelf blij en vrolijk. Hersenen maken geluksstofjes aan bij het zien van anderen *in love*; datingshows zijn niet voor niets kijkcijferhits.

Bruidsjurk op Marktplaats

Als cliënten in mijn praktijk komen met relatievragen en -problemen, willen ze vaak antwoord op vragen als 'Is hij of zij de juiste partner voor me?' en 'Zal ik wel of niet gaan scheiden?'. Of ze vinden het lastig om grenzen aan te geven binnen een relatie. Met stip op 1: 'Waar ken ik hem of haar van, uit een vorig leven?' Op 2: vragen over relaties met betrekking tot een huwelijk of scheiding en op 3: specifieke vragen over bruidskleding. Iedere reïncarnatietherapeut heeft specialismen en voorkeuren, maar ook een therapeut kan leren van zijn cliënten. Er is altijd sprake van een energetische wisselwerking.

Machteld (44) zocht uit, waarom ze geen trouwjurk durfde aan te schaffen 'met open hals'. Ze droeg altijd een fleurig zijden sjaaltje om haar nek. Ze wilde hertrouwen met een nieuwe partner in de kerk en naar het altaar kunnen lopen in een prachtige jurk met diep décolleté. Hoe kwam ze vóór de rap naderende huwelijksdag van dat sjaaltje af? We werkten aan een traumatische doodservaring in een vorig leven, van een vrouw die door verwurging aan haar einde kwam. Machteld was na die therapiesessie zichtbaar opgelucht, toen ze zich realiseerde dat haar nek helemaal geen bescherming meer nodig had in de vorm van een sjaaltje. Ze inviteerde me voor de trouwplechtigheid, zodat ze kon laten zien dat ze echt zonder halsbedekking durfde te trouwen (en ook een beetje als 'stok achter de deur'). En ik, die zelden naar huwelijksfeesten ga, zag haar die dag stralen in de kerk bij het geven van haar ja-woord. Het moet gezegd, Machtelds 'blote jurk' was prachtig.

Amy, een vriendin van me, liet speciaal voor haar bruiloft een donkergroene trouwjurk maken door een kundige naaister. Ze had het liefst willen trouwen in een pompeuze groene japon van fluweel, maar dat vond haar toekomstige partner niks. Amy's bruidsjurk had veel weg van een klassiek 16^e eeuws gewaad. Haar lange jurk paste exact bij de locatie waar het huwelijksfeest plaatsvond, een oud kasteel. Dat zij goede herinneringen moest hebben gehad aan een vorig leven als hoveling in een middeleeuws slot, zat er dik in. Haar jurken waren in dat voorbije leven zeker van fluweel geweest. Voor Amy was een op maat gemaakte japon onbewust verbonden met statig en voor-naam zijn, fijne gevoelens uit een ver verleden. Gevoelens die ze nu op haar huwelijksdag wilde ervaren.

Cliënte Mireille (23) verkocht haar gedragen bruidsjurk op Marktplaats om haar therapieconsulten bij mij te kunnen bekostigen. Toen ik dat hoorde, voelde ik me haast bezwaard. Want de nette jurk waarin ik zelf jaren geleden trouwde, hangt bij mij thuis gewoon ergens op zolder te niks in een plastic beschermhoes aan een kleerhangertje.

Trouwen bij volmacht

Sasja (30) had een relatie met een lieve vriendin, Mara. Mara wilde met Sasja trouwen, maar Sasja had haar bedenkingen. Ze hielden van elkaar, maar, zei ze: "Ik kan er niet tegen dat zij trouwhandschoenen wil dragen op onze bruiloft". Mara wilde haar kledingkeuze op dat vlak niet veranderen, het was haar goed recht witte leren handschoenen te dragen. De vele ruzies hierover maakten dat Sasja twijfelde aan haar relatie met Mara. Wel of niet trouwen?

Een herinnering aan een vorig leven in de 17^e eeuw bleek voor hedendaagse verwarring te zorgen. In dat vorige leven was Sasja een dame van stand die uitgehuwelijkt werd aan een onbekende man. Omdat hij een paar honderd kilometer verderop woonde, regelde de beste vriend van die man het huwelijk. Ze trouwden 'met de handschoen', zoals dat toen weleens gebruikelijk was. Als één van de partners niet aanwezig kon zijn bij het huwelijk, werd getrouwd bij volmacht. Een gezant werd gestuurd naar de toekomstige bruid en hij vertegenwoordigde via de handschoen de aanstaande bruidegom. Het huwelijk in dat al lang voorbije leven was niet wat de dame ervan verwachtte. Ze raakte verliefd op de beste vriend van haar man. Een affaire >

'Een tweelingzielherkenning kan een makkelijk excuus zijn om met een wildvreemde een affaire te beginnen'

durfde ze niet aan, ze bleef gevangen in een liefdeloos verstandshuwelijk. De zielsenergie die toen in het lichaam van de vriend van haar echtgenoot huisde, verbleef nu in het lichaam van Mara, de vrouw van Sasja's dromen. Handschoenen herinnerden Sasja gevoelsmatig aan een liefdeloos huwelijk van lang geleden. Ze voelde dat er iets wrikte bij het zien van trouwhandschoenen, maar kon niet benoemen hoe het zat. Nadat ze dat vorige leven begreep, verdwenen de ruzies. Sasja en Mara zijn getrouwd en blij dat ze opnieuw in elkaars leven zijn en als 'vrouw & vrouw' nu wel gelukkig bij elkaar mogen horen.

Tweelingziel als excuus

Potentiële cliënten die vreemdgaan in hun relatie met hun tweelingziel/*twin soul*/*twin flame* (één gesplitste ziel in twee verschillende lichamen) en daar problemen mee ondervinden, verwijst ik door naar collega's. Een dergelijke tweelingzielherkenning kan soms een (te) gemakkelijk excuus zijn - uitzonderingen daargelaten - om met wildvreemden direct een affaire te beginnen of meteen na een verliefde bui met een ander het bed in te duiken. Jaren probleemloos samen in een relatie, plotseling hevig verliefd op een tot voor kort onbekende? Daarbij de overtuiging hebben dat 'alles geoorloofd is omdat het een hervonden tweelingziel betreft'? Dat kán een manier zijn om eigen verantwoordelijkheid te ontlopen in een harperende (liefdes)relatie met de huidige partner. In iedere relatie zijn er periodes van verminderd liefdesvuur. Je kunt daarover met elkaar in gesprek gaan, eigen tekortkomingen veranderen of zaken aanpakken die je anders wilt hebben in de relatie, én van elkaar blijven houden. Cliënten waar ik wel mee werk, vragen zich geregeld af of ze hun aanstaande of huidige partner kennen uit een eerder bestaan. Of ik werk met problemen, veroorzaakt door haat/liefde-karmische relaties bij *soulmates*/zielenmaten/zielsverwanten (personen met wie men een diepe verwantschap ervaart). Wáárom kom je elkaar als ziel opnieuw tegen in een ander lichaam? Wat kun je daarvan leren? Hoe kun je verder? Het lastige aan begrippen als *soulmate* en tweelingziel is, vind ik, dat iedereen die benamingen door elkaar heen gebruikt.

Huilen bij het ja-woord

Roosmarijns therapieproces beschreef ik uitgebreid in mijn boek *Waarom Esther geen Robinson werd*. Zij stond op het punt van trouwen met haar vriend. Ze had haar baan opgezegd, wilde alle vrije tijd die ze had goed benutten voor haar trouwerijvoorbereidingen én 'om aan zichzelf te werken'. Ze had last van verdriet dat zwaar op haar drukte. Roosmarijn wist niet waar dat immense verdriet vandaan kwam, maar was bang dat ze bij het geven van haar ja-woord in huilen zou uitbarsten, om niet meer te kunnen stoppen. Er stond haar een pittig therapietraject te wachten, emotionele verwerking van een vorig leven als vrouw in de Tweede Wereldoorlog. Een verdrietig leven, omdat ze vele familieleden verloor en zelf stierf van de honger in een concentratiekamp.

Na therapie gaf Roosmarijn uiteindelijk haar ja-woord aan haar toekomstige man zonder in tranen uit te barsten. Gekleed in een prachtige ivoorwitte jurk, gemaakt van stof afkomstig van een vintage trouwjurk uit de jaren twintig. Ze liet me de stof met bloemmotief zien voordat ze trouwde. Tere stof die 'op scheuren stond', maar toch glansrijk de trouwdag doorstond.

Ik heb iets met bruidsjurken...

Niet willen trouwen – niesbuien

Lieke (24) had last van korte hevige niesbuien, die ze te lijf ging met anti-hoofkoortspillen. Op haar 21^e had ze haar jeugdvriend aan de kant gezet, omdat die

relatie haar benauwde. Hij drong aan op trouwen, zij wilde alsmaar niet. Als goede vrienden gingen ze uit elkaar. Vanaf dat moment nieste Lieke. Het kriebelde in haar neus 'alsof er luchtbelletjes in zaten'. Na zo'n niesbui voelde ze zich misselijk, haar hoofd voelde zwaar aan en haar benen slap. Alsof ze ging flauwvallen. Lieke was angstig om de controle over haar lichaam te verliezen, 'bang dat ze er ineens niet meer zou zijn'.

Tijdens een therapeutische visualisatie dook ze direct in beelden en gevoelens die hoorden bij het leven van een jonge vrouw die ze eens was geweest. Eerst zag ze zichzelf rennen. Ze holde uit een groot stenen gebouw, een middeleeuwse burcht. Daarna rende ze zo hard ze kon onder een boogpoort door, de slotgrachtbrug over. Ze rende en rende, tot ze zich in een droge greppel, onder overhangende takken van struiken, kon verstoppen. Uitgeput, haar hart klopte als een razende, haar benen tintelden van moeheid. 'Achtervolgers', drie personen van de burchthuishouding, vonden haar daar en brachten haar terug naar waar ze vandaan kwam. In een kale stenen ontvangsthall wachtte een forse man haar op, bulderend van het lachen. Haar toekomstige echtgenoot! Hun huwelijk was lang tevoren door anderen overeengekomen, maar ze mocht hem niet. Verdrietig en moe van het rennen liep ze terug naar haar kamer, die zich in één van de torens bevond. De jonge vrouw, meer een meisje nog, wilde niet trouwen, ze mocht haar aanstaande niet. Ze vond hem te oud, te lelijk, te onbehouden. Toch kon ze niet onder de gemaakte familieovereenkomst uit, ze had geen inspraak in dit gearrangeerde huwelijk. In de torenkamer hing haar trouwjapon klaar, om te passen. Ze kreeg het nog benauwder en raakte in paniek. Zag slechts één uitweg: ze wurmde zich door het kleine torenkamerraam heen naar buiten, weg van alles. Gillend stortte ze naar beneden, richting slotgracht. Haar benen raakten het vieze troebele water, daarna ging ze kopje onder. Maar ze kon niet zwemmen! In een overlevingsreflex probeerde ze haar hoofd boven het groene kroos uit te houden. Neus en mond prikten, 'met van die rare luchtbelletjes'. Proestend en naar lucht happend, sloeg ze wild met haar armen om zich heen. Het slotgrachtwater deed haar proesten, niesen, totdat haar hoofd zwaar werd. Ze verdronk.

Na deze sessie snapte Lieke dat de maand waarin ze het meest last had van haar niesbuien, precies dezelfde maand was als waarin ze moest trouwen in dat vorige leven. De niesbuien waren begonnen nadat ze haar jeugdvriend aan de kant had gezet. Hij probeerde steeds fanatieker Lieke over te halen met hem te trouwen. Zij was daar niet aan toe, net zoals ze in dat voorbije leven niet toe was aan een gearrangeerd huwelijk. Behalve overeenkomsten, waren er verschillen. Lieke vertelde, dat er in het leven in de Middeleeuwen geen fatsoenlijk gesprek mogelijk was geweest met haar toenmalige familie, noch met haar aanstaande echtgenoot. Met haar ex-vriend lukte dat wel! Ze spraken lang en breed over waarom zij niet wilde trouwen en waarom ze niet toe was aan een huwelijk. Dit keer was communicatie wel mogelijk. Bovendien had Lieke als kind alle zwemdiploma's gehaald die er maar mogelijk waren. Ze had dankzij 'niet willen trouwen' een levenslesje communicatie, oftewel met elkaar leren praten, gehad. De boodschap was nu duidelijk, de niesbuien verdwenen.

Say yes to the dress

Mijn man en ik werden op jonge leeftijd gekoppeld door een wederzijdse vriendin. We leerden elkaar kennen tijdens een *blind date*. Dat blijf ik grappig vinden, want helderzien loopt als rode draad door mijn leven en voordat ik hem ontmoette zagen jongens mij niet staan en zag ik hen niet. Iemand *blind vertrouwen*, vond ik de belangrijkste voorwaarde voor een stabiele liefdesrelatie. Zulke jongens kwam ik niet tegen. Ik begon overtuigd te raken van een bestaan als oude vrijster die nooit aan de man zou komen. Tot die ene *blind date*. Het was liefde op het eerste gezicht. Alles voelde vertrouwd aan tussen ons, we moesten elkaar vast ergens van kennen. Geen idee waarvan. Voor ons naderende huwelijk lieten we bij een *Joodse* diamantair in Antwerpen speciaal onze ringen maken. De trouwjurk kochten we met zijn tweeën in het *Franstalige* deel van Brussel, in een bijna failliete winkel waar 'grote opruiming' werd gehouden en *alle* jurken *weg* moesten. Ongebruikelijk, om samen met je aanstaande een afgeprijsde trouwjurk van een erg afwijkend model te ko-

pen. Toch wisten we samen zeker dat dit dé jurk was. Charleston-stijl (1925), wit met blauwe verticale streepjes, een wit kraagje met blauw satijnen strik. Op mijn trouwdag voelde ik me prachtig in die jurk. Ik droeg mijn lange haren los, mijn voeten staken in donkerblauwe platte ballerina's. Tot afgrijzen van familieleden droeg ik daarin - veel te kinderlijk, vonden zij - witte sokjes. We trokken ons er niets van aan.

Een jaar of wat ná onze huwelijksdag ontdekte ik dankzij een reïncarnatietherapiesessie waar ik mijn levenspartner van kende. Niet uit vele voorgaande levens als tweelingziel, maar uit mijn recente vorige leven in de Tweede Wereldoorlog. Als *Joods Frans* meisje in een concentratiekamp, overgeleverd aan medische experimenten die me bijna *blind* maakten, was daar op een dag die lieve man, ook een gevangene, die me in het Frans toesprak. Ik kon hem niet zien, maar hij fluisterde me toe: "Je kunt me *vertrouwen*, ik ga je helpen". Zijn goede bedoelingen ten spijt, kwam zijn hulp te laat. We werden beiden 'opgeruimd'. Maar die gedane belofte maakte hij waar, door een leven later met me te trouwen.

Dankzij het schrijven van dit artikel valt opeens een piepklein puzzelstukje op zijn plaats, dat ik voorheen niet opmerkte. De kleur van mijn onorthodoxe bruidsjurk komt overeen met de kleuren van het kamptenuue dat het meisje en de man droegen op het moment van hun ontmoeting: grijswit met verticale, lichtblauwe strepen.

We herhalen onbewust, net zolang tot we begrijpen! Iedere ziel krijgt nieuwe (relatie)kansen. Manlief en ik zijn er blij mee, wij zijn ondertussen ruim dertig jaar gelukkig getrouwd. Geen tweelingzielen, geen *soulmates*, maar zielen die elkaar weer opnieuw tegenkwamen. En wij leven nog lang en gelukkig. •

Tip voor lezers: doe vooral op je trouwdag waar je zelf blij en gelukkig van wordt! Ik heb er nooit spijt van gehad. *Say yes to YOUR dress!*